

Psaníčko o ztraceném týpí.

„*Neztratil jsi se ty, ztratilo se tvé týpí*“, praví prý jedna stará indiánská moudrost. Abyste se v uspěchaném světě úplně neztratili, vydali jste se to své týpí hledat před necelým měsícem do jižních Čech. Mělo vás jet víc, ale nakonec jste zůstali dva, navzájem jste si říkali táto a lidi na vás koukali divně jako na blázny. Dva dny jste courali mezi jihočechy. Octli jste se i v místech, kde jste léta nebyli, v lese, co mu říkáte „*za řekou*“ a začali bloudit. Bylo krásně, podzimní les voněl vlhkou hlínou a tlejícím listím. Na hrázích s vámi žertovaly duby – žaludovníky, trefovaly se do vás a potichu se smály. Hledali jste své týpí a našli dvůr Bašta a za chvíli penzion ve Stříbřeci. Pak už jste byli na té správné stezce. „*Žijící, již smíte dosud všechny tyto krásy zřít...*“, řeka plynula v tichém soumraku kolem pomníčku a barvilo ji zlato ze stromů, „... *vzpomeňte si při přeletu sněhobilých racků...*“ Vzpomínal jsi tady i na Krávovně. Vzpomínal jsi na léto, vracel se o pár měsíců zpátky. Byl jsi rád, že nejen vy teď, ale i pár dalších lidiček ta svá ztracená týpí našlo. Ztracená týpí v duši, gordické uzly, co vypadaly, že už nepůjdou rozetnout. Snad proto se i Božská Ema vracela „...*v místa štěstí svého zašlého.*“

Cestou domů jste hned za Třeboní pozdravili jihočeské moře. Slunce vám mávalo tisíce světýlky z neklidné hladiny. Rožmberk byl tichý a majestátný, úplně jiný než před rokem a čtvrt. Pak, snad abyste nezapomněli, se vám cesta k týpí opět ztratila mezi vigvamy hlavního města. Bylo to asi proto, abyste, jen co se z něj vymotáte, viděli velkolepé představení, které se rozehrálo na obloze. Nad krajinou poznamenanou sloupy a spoutanou elektrickým vedením se objevil obrovský oranžový pomeranč a pomalu zaplul pod obzor. To se s vámi před návratem do města loučila Příroda. Hledání týpí skončilo chvíli po soumraku, v duši jsi měl znovunalezený klid, doplnil jsi energii pro nastávající obyčejné šedivé dny.

Za pár týdnů ti přišlo od kamaráda psaní. Jak to už dnes chodí, procpal ho k tobě skrz dráty. Začínalo slovy „...*vezmi mapu a dívej se mnou: z Třeboně do Suchdola, tam doprava, po 4 km je BOR. Je to malá vesnice, samé statečky. Je tak, tam to je, povedlo se to...*“ A povídání o jihočeském stavení s kovárnou i lidičkách, co z nich budou jednou sousedi.

Každý, i ten nejzkušenější Indián někdy sejde ze správné cesty a pak hledá své týpí. Hledat cestu k týpí, k domovu, ke klidu v duši. Nic důležitějšího asi v životě není.

Wimpy
listopad 2003